

HET VERHAAL VAN MARK SALIJ EN
BUURMAN/COACH JAN POUWE

‘VAN VISSSEN WORD IK RUSTIG’

Zijn ouders leerden Mark Salij vissen, maar na de uitnodiging van buurman Jan Pouwe (53) om bij de plaatselijke vereniging met een viswedstrijd mee te doen was de veertienjarige pas echt verkocht. Het vissen bracht rust in een periode dat Mark op school flink werd gepest waardoor hij uit de bocht dreigde te vliegen. “Als we nu stilletjes weglopen, zit Mark hier morgenochtend nog.”

TEKST: MICHEL VERSCHOOR > FOTOGRAFIE: SANDER BOER

Het gras aan de oever van de Devel in Zwijndrecht is nog doorweekt van de laatste regenbui als de jonge wedstrijdvisser Mark Salij en zijn buurman en coach Jan Pouwe de superlichte 11,5 meter lange wedstrijdstocken uit het foedraal halen. Buienradar voerspelt wat zon, maar de lucht boven hun thuiswater doet voorlopig anders vermoeden. Als de viskist staat en de bakjes wormen, maden en maïs zijn geopend, breekt de zon door. “Goed Mark, dan gaan we snel uitloden, voeren en vissen. Het weer kan immers zo omslaan”, zegt Jan.

RUST

Vissen kon Mark al, maar de fijne kneepjes leert hij van buurman Jan. Die was een half leven karpervisser van de oude stempel. “In de weekenden trok ik er in mijn bootje op uit om met het pennetje op zware jongens te vissen. Nieuwe technieken en materialen liet ik links liggen. Daar kon en wilde ik niet in mee gaan,” vertelt Jan. “Op karpervis was voor mij altijd vooral lekker ontspannen en genieten aan de waterkant. Met een drukke baan als productmanager

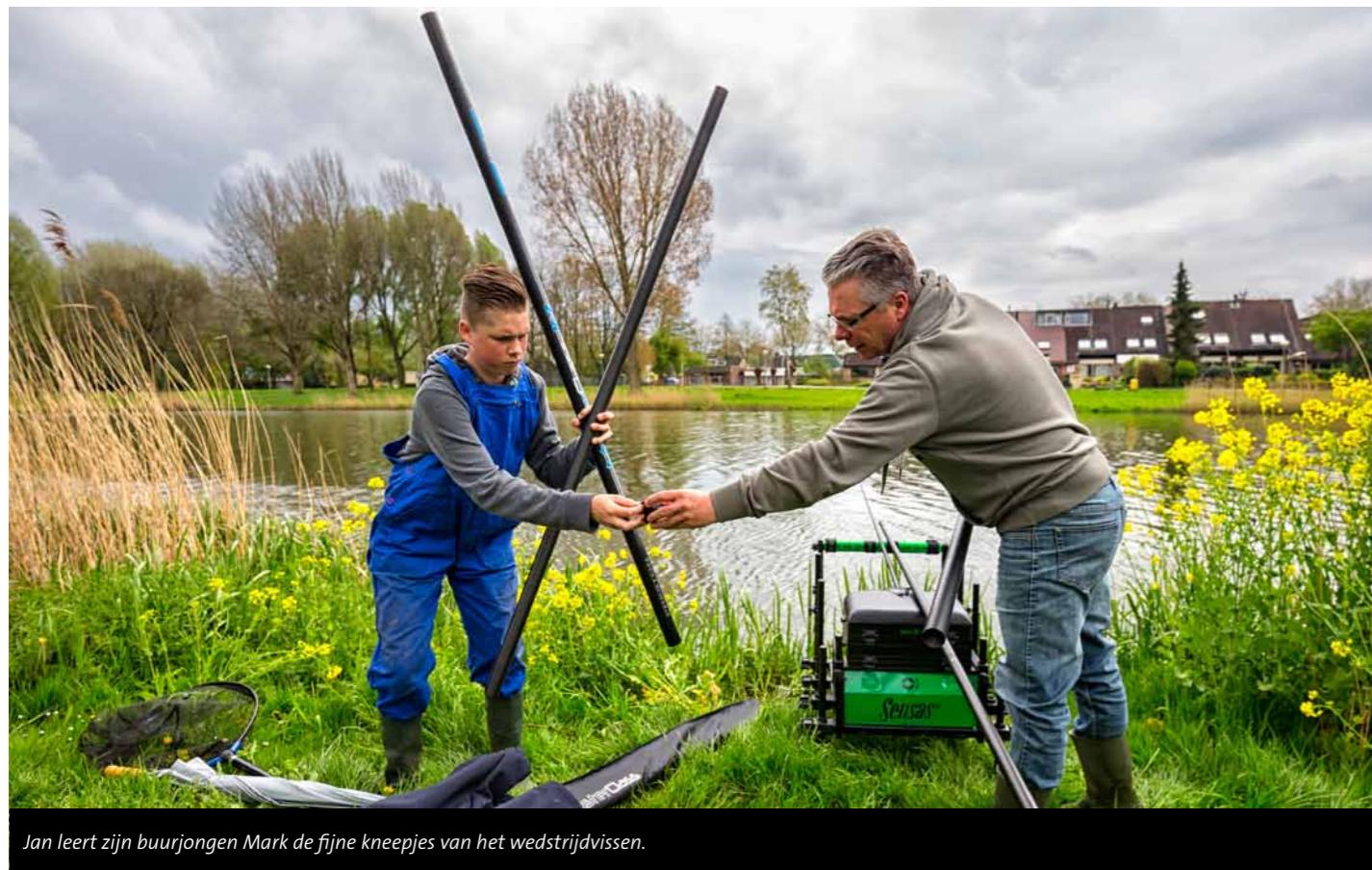
kon ik de rust die het vissen gaf heel erg goed gebruiken.”

SPORTIEF

Door drukte op het werk en een veeleisend familieleven kwam Jan’s visserij echter jarenlang stil te liggen. Totdat hij de winterse witvisserij in clubverband ontdekte. “Gewoon gezellig naast elkaar in een jachthaventje zitten. Sportief en competitief, met na afloop gezellig een biertje.” In de tijd dat Jan zichzelf deze nieuwe discipline eigen maakte en langzaam de juiste spullen verzamelde, werd hij zich er ook van bewust dat de spanningen bij de burens steeds hoger opliepen.

HYPERACTIVITEIT

Voorals als buurjongen Mark thuis was, kwam er vaak rumoer uit het huis van de familie Salij. Vader en moeder Salij blikken met een kop verse koffie thuis terug op een donker hoofdstuk in de recente familiegeschiedenis. Moeder Angela vertelt: “Mark was negen en zat in groep 5. Hij was zo’n beetje de jongste en had moeite om met de groep mee te komen. In korte tijd veranderde hij van een tamelijk rustig en aardig joch in een stui-

Jan leert zijn buurjongen Mark de fijne kneepjes van het wedstrijdvisseren.

ONLANGS PLAATSTE MARK ZICH VOOR DE FINALEWEDSTRIJD VAN HET FEDERATIEF KAMPIOENSCHAP

terbal die thuis nauwelijks was te handhaven. Volgens de school zou hij zoals veel kinderen last hebben van een vorm van hyperactiviteit, maar dat ging er bij ons niet in." Het duurde even, zoals bij de meeste kinderen, voordat Mark thuis vertelde dat hij op school werd gepest. "Toen we de school hiermee confronteerden, kregen we aanvankelijk geen gehoor. Mark zou zelf de oorzaak zijn."

ONVERWACHTE HOEK

Alles veranderde toen de juf met eigen ogen zag hoe Mark om niets een knal voor zijn kop kreeg. Moeder Angela: "De afdruk stond de dag erna nog in zijn gezicht." Het duurde even voor de rust in de klas was hersteld en het kostte Mark een jaartje lagere school extra, maar er was ook hulp uit onverwachte hoek.

Coach Jan Pouwe en zijn pupil Mark Salij.

Buurman Jan leek het wel een aardig idee om Mark eens wat vaker mee uit vissen te nemen. Hij vroeg Mark om een keer mee te doen met een viswedstrijd van de plaatselijke visclub en ze bezochten samen het WK Zoetwatervissen voor junioren in Assen. "Dat heeft een zaadje geplant, waar Mark nu de vruchten van plukt."

VISSEN GEEFT FOCUS

Mark: "Op vakantie in Medemblik kreeg ik het een paar jaar terug voor het eerst goed te pakken. Ik geloof

dat ik daar drie weken lang elke dag heb gevist. Eerst nog gezellig met pa en ma er bij, maar steeds vaker zat ik alleen of met vriendjes aan de waterkant. Gewoon met een telescoophengel en zonder veel extra's. Weer thuis ben ik met een werphengel gaan oefenen, en van Jan leerde ik feederen." Met een hengel in de hand vergat Mark de pestkoppen en werd hij vanzelf rustiger. "Na verloop van tijd herkende ik Mark weer als dat aardige buurjonge", herinnert Jan zich. Hij zat niet meer in de knoop met zichzelf, was

Coach Jan Pouwe: "Vissen is niet alleen voor Mark een geschenk uit de hemel."

minder dwarsig en gooide thuis niet meer met deuren. Nu kan Mark uren doorvissen en blijft hij zelfs rustig zitten als hij niets vangt. "Vissen geeft hem zoveel focus, dat hij op de visclub mannen met 35 jaar ervaring uit de wedstrijd vist."

SPELBREKER

Vis zit er genoeg in de Devel, alleen vandaag lijkt het water wel uitgestorven. "Op mooie zomeravonden vangen we hier leefnetten vol," zegt moeder Angela als we al drie kwartier naar een dobber staren die

Een madencombi waarbij er één volledig op de haak zit geprikt.

hooguit door de wind wat aan het dansen gaat. Zou die wind vandaag spelbreker zijn? Die waait al de hele week uit alle richtingen en komt en gaat in vlagen, net als de regen. Toch blijft de middag op wat motregen na, vrijwel droog. De zon breekt zelfs door. Dat moet toch vis opleveren. Aan Mark's professionele visuitrusting zal het niet liggen.

TWEE VOERPLEKKEN

De jonge Zwijndrechter vist met een 12/00 hoofdlijn aan topelastiek en een 10/00 onderlijn. Een haakje 16 tot 18 en een 0,5 tot 1 grams dobber completeren het geheel. Het voer is een huismerk van de lokale hengelsportzaak en bestaat uit standaard basisvoer, waar wat geur- en smaakstoffen aan zijn toegevoegd. Gemengd met wat leem gaat het voer als mooie ronde ballen te water. "Ik maak twee voerplekken", legt Mark uit. "Een ver weg, pal onder de hengeltop, en een dichtbij. Van Jan heb ik geleerd dat je de verste voerplek een tijdje met rust moet laten. De grote brasems hebben dan de tijd om op het voer te komen, zonder dat ik die grote vissen verjaag als ik iets haak. Daarom vis ik eerst een tijdje dichtbij, met pinkies op het kleinere spul. Daarna pas wat verder weg op de brasem."

LEERGIERIG

"Ik hoef Mark zelden twee keer iets uit te leggen", zegt coach Jan, die op korte afstand van de viskist de verichtingen van zijn pupil volgt. "Hij is erg leergierig en onthoudt alles." Bijna alles dan. "Pas op met die delen Mark, je weet hoe kwetsbaar deze stokken zijn. Eerst even de hen-

gelsteunen in de grond en het afsteeknetje erbij. Anders gaat de boel stuk en zo komt er ook geen zand tussen de delen." Een beetje bijsturen en scherp houden, meer is eigenlijk niet nodig na anderhalf jaar wedstrijdvisseren, vat coach Jan zijn taak kort samen.

VISVAKANTIES

Als het einde van de nog visloze middag nadert en de verslaggevers en de coach wat ongeduldig op de klok beginnen te kijken, tuurt Mark nog altijd geconcentreerd naar zijn dobber. "Als we nu stilletjes weglopen, zit hij hier morgenochtend nog," zegt moeder Angela. "Dat zou je vijf jaar terug niet hebben geloofd." Er zit wel een klein nadeel aan de uit de hand gelopen hobby van haar zoon. "Zelfs de vakanties draaien nu om het vissen. Gaan we iets boeken, dan wordt er eerst gekeken of er op loopafstand van de camping goed viswater ligt."

BUITENKIND

Het grote voordeel daarvan is weer dat Mark zich nooit verveelt. "Hij is een buitenkind geworden", zegt zijn moeder. "Daar zijn er niet zo veel meer van", vult Jan aan. "De meeste kinderen zijn tegenwoordig verkleefd met hun mobieltjes, tablets of iPads, en zitten alleen maar binnen te gamen. Zulke kinderen zijn zelfs op vakanties niet naar buiten te krijgen." Om hier wat aan te doen, volgde Jan de cursus Vismees-ter en probeert hij bij de lokale hengelsportvereniging H.V. Develhaven een jeugdgroep op te richten. "Want vissen is niet alleen voor Mark een geschenk uit de hemel."